

BŘEČELI BYSTE KVŮLI
NĚKOMU, KOHO SI
NEPAMATUJETE?

MOJE SESTRA ŽIJĚ NA KRBOVÉ ŘÍMSE

ANNABEL PITCHEROVÁ

MOJE SESTRA
ŽIJE NA KRBOVÉ
ŘÍMSE

A series of black paw prints are scattered around the title text, starting from the top and following the curve of the words.

MOJE SESTRA
ŽIJĚ NA KRBOVÉ
ŘÍMSE

ANNABEL PITCHEROVÁ

Text copyright © 2011 Annabel Pitcher

Translation © 2017 Lucie Horáková

Czech edition © 2017 Nakladatelství Slovart, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Bez písemného svolení vlastníka práv není povoleno publikaci ani žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému, ani ji jakýmkoli prostředky šířit, ať již elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

Moje sestra žije na krbové římse

Z anglického originálu *My Sister Lives on the Mantelpiece*
(Orion Children's Books, London 2011) přeložila Lucie Horáková

Redigoval Martin Pšenička

Korektury Jiří Kettner

Editorka Sára Vybíralová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB v roce 2017

Vydání první

Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-7529-395-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

Pro mámu a tátu, kteří mě sem dostali.

Moje sestra Rose žije na krbové římse. Teda částečně. Tři prsty, pravý loket a česku má pohřbené na hřbitově v Londýně. Když policie našla deset částí jejího těla, máma s tátou se strašně pohádali. Máma chtěla hrob, který by mohla navštěvovat. Táta chtěl kremaci a pak popel rozprášit do moře. Tak mi to aspoň vyprávěla Jasmine. Pamatuje si toho víc než já. Bylo mi teprve pět, když se to stalo. Jasmine bylo deset. Byla Rosino dvojče. A podle mámy a táty pořád je. Celé roky po pohřbu Jas oblékali stejně – květované šaty, svetříky, ty balerínky s přezkami, co Rose zbožňovala. Řekl bych, že právě proto před jedenasedmdesáti dny máma utekla s tím pánem z podpůrné skupiny. Když si Jas o patnáctých narozeninách ostříhala vlasy, obarvila je narůžovo a nechala si propíchnout nos, vůbec už nevypadala jako Rose a naši to nedali.

Každý má pět kousků. Máma ty svoje uložila do zdobené bílé rakvičky pod úhledným bílým náhrobkem, kde stojí *Můj andílek*. Táta klíční kost, dvě žebra, kousek lebky a prst spalil a popel dal do zlaté urny. Takže oba dosáhli svého, ale – to se budete divit – šťastní z toho nebyli. Máma říká, že z návštěv hřbitova má vždycky depresi. A táta se každé výročí pokouší rozprášit popel do moře, ale na poslední chvíli si to rozmyslí. Snad pokaždé, když už Rose málem vysype do vody, se něco přihodí. Jeden rok se v Devonu objevila hejna takových těch stříbrných rybek, které vypadaly, že se nemůžou dočkat, až si na mojí sestře pošmáknou. A jindy v Cornwallu se na urnu vykadil racek, zrovna když se ji táta chystal otevřít. Začal jsem se smát, ale Jas vypadala smutně, tak jsem přestal.

Z Londýna jsme se odstěhovali, abychom se od toho všeho dostali pryč. Táta zná někoho, kdo zná někoho dalšího, kdo mu dal vědět o práci na stavbě v Jezerní oblasti. V Londýně už nepracoval věky. Je recese, což znamená, že země nemá peníze, takže se skoro nic nestaví. Když dostal tu práci v Ambleside, prodali jsme byt, pronajali si dům a mámu nechali v Londýně. Vsadil jsem se s Jas o celých pět liber, že nám máma přijde zamávat na rozloučenou. Když jsem prohrál, nemusel jsem jí to platit. V autě Jas řekla: *Zahraje mi si Myslím si...*, ale neuhádla *Začíná to na R*, i když mi Roger seděl přímo na klíně a předl, jako kdyby jí napovídal.

Je to tu strašně jiné. Jsou tu velké hory, vysoké tak, že byste mohli štípat Boha do zadku, taky stovky stromů, a je tu ticho. *Žádní lidi*, řekl jsem, když jsme na konci klikaté uličky našli náš dům a já hledal z okna někoho, s kým bych

si mohl hrát. *Žádní muslimové*, opravil mě táta a poprvé se za ten den usmál. Když jsme já a Jas vystupovali z auta, tak jsme se ale neusmívali.

Náš nový dům je úplně opak bytu ve Finsbury Parku. Není hnědý, malý a nový, ale bílý, velký a starý. Ve škole mám nejradši výtvarku, a kdybych měl malovat domy jako lidi, udělal bych z našeho domku šílenou stařenku, co se směje a nemá zuby. Náš byt by byl vážný voják, celý nastrojený a namáčkнутý v řadě úplně stejných mužů. Mámě by se to moc líbilo. Učí na umělecké škole a řekl bych, že kdybych jí svoje obrázky poslal, ukázala by je úplně všem studentům.

I když je máma v Londýně, byl jsem rád, že se z bytu stěhujeme pryč. Můj pokoj byl maličký, ale do Rosina jsem jít nemohl, protože je mrtvá a její věci jsou posvátné. Tohle jsem slyšel vždycky, když jsem se zeptal, jestli bych se mohl přestěhovat. *Rosin pokoj je posvátný, Jamesi. Nechoď tam, Jamesi. Je posvátný.* Nechápu, co je posvátného na pár starých panenkách, smradlavé růžové dece a olýsalém medvídkovi. Neměl jsem pocit, že by ten pokoj byl kdovíjak posvátný, když jsem jednou po příchodu ze školy skákal po Rosině posteli. Jas mě donutila toho nechat, ale slíbila, že to na mě neřekne.

Když jsme vylezli z auta, jen jsme stáli a dívali se na náš nový domov. Zapadalo slunce, hory oranžově zářily a v jednom okně jsem viděl náš odraz – táta, Jas a já, jak držím Rogera. Na milisekundu jsem zadoufal, že tohle je vážně začátek úplně nového života a všechno bude odteď dobré. Táta popadl kufry, vytáhl klíč z kapsy a vyrazil po zahradní

cestičce. Jas se na mě zakřenila, pohladila Rogera a pak šla za tátou. Položil jsem kocoura na zem. Hned se vplazil do křoví, a když se prodíral listím, koukal mu akorát ocas. *Tak pojď*, zavolala Jas a otočila se ve dveřích. Natáhla ruku a já se k ní rozběhl. Do domku jsme vešli spolu.

První si toho všimla Jas. Cítil jsem, jak ztuhla. *Dáš si čaj?* řekla a hlas měla moc vysoký a očima sledovala cosi, co měl táta v ruce. Krčil se na podlaze a všude měl rozházené oblečení, jako kdyby si ve velkém spěchu vybalil kufr. *Kde je konvice?* zeptala se a snažila se chovat normálně. Táta jen koukal na urnu. Plivnul na ni a leštil ji rukávem, až celá zářila. Položil mou sestru na krbovou řimsu, která byla světlá a zaprášená, úplně stejná jako ta v Londýně, a zašeptal: *Vítej v novém domově, zlatíčko.*

Jas si vybrala ten největší pokoj. V rohu je starý krb a vestavěná skříň, kterou naplnila vším tím novým černým oblečením. Na trámy na stropě si pověsila zvonkohru, která zacinká, když do ní fouknete. Mně se víc líbí můj pokoj. Z okna je vidět na zahradu, kde je stará ztrouchnivělá jabloň a jezírko, a u okna je vážně velký parapet, kam Jas dala polštář. Ten první večer po příjezdu jsme na něm seděli celou večnost a koukali jsme na hvězdy. V Londýně jsem je nikdy neviděl. Kvůli záři všech těch světél z budov a aut na nebi nebylo nic vidět. Tady jsou hvězdy vážně jasné, a když jsme se na ně s Jas dívali, řekla mi toho spoustu o souhvězdích. Zajímají ji horoskopy a ten svůj si čte na internetu každé ráno.

Zjistí tam, co přesně se jí ten den stane. *Ale to pak nemáš žádný překvápko*, poznamenal jsem ještě v Londýně, když Jas předstírala, že je jí špatně, protože v horoskopu měla cosi o nečekané události. *O to jde*, odpověděla, zalezla zpátky do postele a přetáhla si peřinu přes hlavu.

Jas je blíženec a ve znaku má dvojčata, což je zvláštní, protože už dvojče není. Já jsem lev a mám ho i ve znaku. Jas si klekla na polštář a oknem mi ho ukázala. Moc jako zvíře nevypadal, ale Jas řekla, že vždycky když budu smutný, mám si na toho stříbrného lva nad hlavou vzpomenout a všechno bude v pořádku. Chtěl jsem se jí zeptat, proč takové věci říká, když nám táta slíbil *zbrusu nový začátek*, ale vzpomněl jsem si na urnu na krbu a bál jsem se, co by mi odpověděla. Druhý den ráno jsem v koši viděl prázdnou lahev od vodky a věděl jsem, že život v Jezerní oblasti bude úplně stejný jako život v Londýně.

To bylo před dvěma týdny. Kromě urny si táta vybalil staré fotoalbum a trochu oblečení. Stěhováci nám přivezli velký nábytek jako postele a gauč a my s Jas jsme se postarali o všechno ostatní. Nevybalili jsme jen ty velké krabice s nápisem POSVÁTNÉ. Jsou ve sklepech v igelitových pytlech, aby se nenamočily, kdyby přišla záplava nebo tak něco. Když jsme zavřeli dveře od sklepa, Jas se úplně orosily oči. *Nevadí ti to?* zeptala se a já jsem odpověděl: *Ne*, a ona řekla: *Proč ne?* a já řekl: *Rose je mrtvá*. Jas se zašklebila. *Tohle slovo neříkej, Jamie*.

Nechápu proč. Mrtvá. Mrtvá. Mrtvá, mrtvá, mrtvá. Máma používá *Zesnula*. Táta zas říká: *Odešla na lepší místo*. Do kostela nikdy nechodí, takže nevím, proč to používá. Leda by to lepší místo nebylo nebe, ale vnitřek rakve nebo zlaté urny.

Moje londýnská výchovná poradkyně řekla, že to *potlačuju* a ještě jsem *v šoku*. *Jednoho dne to přijde a rozbřečíš se*, předpověděla. Což se nestalo pět let od devátého září, kdy se to přihodilo. Loni mě máma s tátou poslali za jakousi tlustou paní, protože si mysleli, že je divné, že jsem kvůli Rose neplakal. Chtěl jsem se jich zeptat, jestli by brečeli kvůli někomu, koho si nepamatujou, ale kousnul jsem se do jazyka.

Právě tohleto nikdo nedovede pochopit. Já si Rose nepamatuju. Ne doopravdy. Pamatuju si, jak dvě holčičky na dovolené skáčou do vln, ale nevím, kde jsme byli, co tehdy Rose říkala nebo jestli ji to bavilo. A vím, že holky byly za družičky na svatbě sousedů, ale vzpomenu si jenom na balíček lentilek, co mi máma dala při obřadu. I tenkrát jsem měl nejradši červené a držel jsem je v dlani, dokud mi neobarvily kůži narůžovo. Nemůžu si vzpomenout, co měla Rose na sobě, jak vypadala, když šla uličkou, ani nic podobného. Když jsem se po pohřbu Jas zeptal, kde je Rose, ukázala na urnu na krbu. *Jak se tam mohla vejít?* podivil jsem se a Jas to rozplakalo. Alespoň tak mi to řekla. Vlastně si na to nepamatuju.

Jednou jsem měl za úkol popsat někoho výjimečného, tak jsem za patnáct minut napsal celou stránku o fotbalistovi

Waynu Rooneym. Máma mě donutila ji vytrhnout a psát místo toho o Rose. Neměl jsem co říct, takže máma seděla naproti mně s červenou a vlhkou tváří a říkala mi, co přesně mám psát. Měla takový ten uslzený úsměv a řekla: *Když ses narodil, Rose ti ukázala na pindíka a zeptala se, jestli je to červík.* A já na to: *Tohle teda do slohovky nenapíšu.* Máma se přestala usmívat. Slzy jí kapaly z nosu na bradu a já se začal cítit zle, tak jsem to tam napsal. Za pár dní to učitelka přečetla ve třídě, dostal jsem od ní hvězdičku a všichni ostatní se mi posmívali. Začali mi říkat *Červík Pinda*.

Zítra mám narozeniny a týden potom nastupuju do nové školy s názvem Základní škola anglikánské církve v Ambleside. Od domu je asi dvě míle, takže mě táta bude muset vozit. Není to tu jako v Londýně. Nejsou tu autobusy ani vlaky pro případ, že se táta moc opije. Jas řekla, že když nebudeme mít odvoz, tak mě odvede, má totiž školu asi o míli dál. *Aspoň zhubneme*, prohlásila a já si prohlídnul paže a poznamenal jsem, že *kluci by hubení být neměli*. Jas hubnout nemusí, ale jí jako myška a celé hodiny si na obalech pročítá počty kalorií. Dneska mi k narozeninám udělala dort. Řekla, že je zdravý, s margarínem místo másla a skoro bez cukru, takže možná bude chutnat divně. Ale vypadá dobře. Dáme si ho zítra a já ho budu moct nakrájet, protože jsem oslavenec.

Poštu už jsem zkontroloval, nebylo tam nic kromě nabídky jídel z restaurace The Curry House a tu jsem schoval, aby

se táta nerozzlobil. Žádný dárek k narozeninám od mámy. Ani přáníčko. Ale třeba přijde zítra. Máma nezapomene. Než jsme odjeli z Londýna, koupil jsem pohled s nápisem *Stěhujeme se* a poslal jsem jí ho. Napsal jsem tam jen novou adresu a svoje jméno. Nevěděl jsem, co psát jiného. Máma žije v Hampsteadu s tím pánem z podpůrné skupiny. Jmenuje se Nigel a potkal jsem se s ním na jedné ze vzpomínkových akcí v centru Londýna. Dlouhé rozježené fousy. Křivý nos. Kouřil dýmku. Píše knihy o jiných lidech, kteří píšou knihy, což je podle mě úplná zbytečnost. Manželka mu taky umřela devátého září. Možná si ho máma vezme. Možná budou mít dítě a dají mu jméno Rose a na mě a Jas a Nigelo-vu první ženu úplně zapomenou. Zajímalo by mě, jestli mu z ní taky něco zbylo. Možná má Nigel na krbové římse urnu a při výročí svatby tam dává kytky. To by se mámě nelíbilo.

Zrovna mi do pokoje přišel Roger. Rád se v noci choulí u topení, protože je tam teplo. Roger to tu zbožňuje. V Londýně musel být kvůli autům pořád vevnitř. Tady se může toulat na volno a v zahradě může lovit spousty zvířat. Třetí den ráno jsem na prahu našel cosi malého, šedého a mrtvého. Myslím, že to byla myš. Nechtěl jsem na to šahat rukama, tak jsem si vzal kus papíru, klackem jsem to na něj nabral a hodil jsem to do popelnice. Ale potom jsem měl pocit, že to není hezké, tak jsem to zase vyndal, strčil do křoví a zasypal trávou. Roger mňoukal, jako by nemohl uvěřit, jak něco takového můžu udělat, když se tak snažil. Řekl jsem mu, že z mrtvol je mi zle, a on se mi oranžovým tělíčkem otřel o pravé lýtko, takže jsem věděl, že to chápe. Je to pravda. Mrtvolý mě děsí. Zní to hnusně, ale jsem rád, že

Rose našli na kousky. Bylo by mnohem horší, kdyby byla pod zemí, ztuhlá a studená, a vypadala by úplně stejně jako ta holčička na fotkách.

Myslím, že moje rodina bývala kdysi šťastná. Na fotkách se zubí od ucha k uchu, jako kdyby právě někdo řekl skvělý vtip. V Londýně na ty fotky táta koukal celé hodiny. Měli jsme jich stovky, všechny z doby před devátým zářím, a byly naházené v pěti různých krabicích. Čtyři roky po Rosině smrti se táta rozhodl je seřadit od nejstarších po nejnovější. Koupil na ně deset takových těch opravdu krásných fotoalb, co jsou vázaná v opravdové kůži a potištěná zlatým písmem, a celé měsíce na nikoho nemluvil, jen pil, pil a pil a lepil všechny fotky na správná místa. Ale čím víc toho vypil, tím lepil fotky víc nakřivo, takže další den musel polovinu opravovat. Tehdy asi máma začala mít *poměr*. Takové slovo bych čekal spíš v seriálu, ne že ho bude táta křičet na mámu. Byl to šok. A vůbec mě to nenapadlo, ani když máma začala chodit do podpůrné skupiny dvakrát týdně, pak třikrát a nakonec tam byla skoro pořád.

Někdy se vzbudím a neuvědomím si, že je máma pryč. Když mi to pak dojde, srdce mi poskočí, jako když se netrefíte nohou na schod nebo zakopnete o obrubník. V tu chvíli se na mě všechno valí a vidím před sebou, co se stalo o Jasinyých narozeninách, jako kdyby můj mozek byla HD televize, kterou jsem si přál loni k Vánocům, ale máma tvrdila, že je to plýtvání penězi.

Jas přišla na svou vlastní oslavu o hodinu pozdě. Máma s tátou se hádali. *Christine mi řekla, že s ní jsi nebyla*, rozčiloval se zrovna táta, když jsem vešel do kuchyně. *Volal jsem jí*.

Máma ztěžka dosedla na jednu z židlí hned u sendvičů, a to bylo chytré, protože takhle si může vybírat náplň jako první. Měli jsme hovězí, kuřecí a taky žlutou a já doufal, že bude se sýrem, ne s vejci a majonézou. Máma si nasadila papírový klobouček, ale ústa měla svěšená, takže vypadala jako nějaký smutný klaun z cirkusu. Táta otevřel ledničku, vzal si pivo a s prasknutím ji zase zavřel. Na stole už byly čtyři prázdné plechovky. *Tak kdes sakra byla?* vyptával se. Máma otevřela pusu, aby odpověděla, ale vtom mi hlasitě zakručelo v břiše. Máma vyskočila a oba se na mě podívali. *Můžu si dát rolku s párkem?* zeptal jsem se.

Táta zabručel a popadnul talíř. I když byl rozzlobený, opatrně uřízl kus dortu a kolem něj naskládal rolky, sendviče a brambůrky. Do sklenice udělal silnou rybízovou šťávu, přesně jak to mám rád. Když měl hotovo, natáhl jsem ruce, ale táta kolem mě jen prošel ke krbu v obýváku. To mě naštvalo. Všichni vědí, že mrtvé sestry hlad nemají. Zrovna když jsem si myslel, že mě vlastní žaludek sežere zaživa, rozletěly se vchodové dveře. *Jdeš pozdě,* zakřičel táta, ale pak máma zalapala po dechu. Jas se nervózně usmála, v nose se jí třpytil diamantový kamínek a vlasy měla růžovější než žvýkačka. Já se na ni taky usmál, ale najednou PRÁSK, táta upustil talíř a máma zašeptala: *Cos to provedla?*

Jas úplně zrudla. Táta křičel něco o Rose, ukazoval na urnu a všude po koberci cákal šťávu. Máma nehnutě seděla, dívala se na Jas a oči se jí plnily slzami. Já si do pusy nacpal dvě rolky a pod tričko si schoval housku.

Povedená rodinka! vyštěkl táta a díval se z mámy na Jas, tvář ztuhlou smutkem, kterému jsem nerozuměl. Vždyť to

byl jenom nový účes, a co udělala špatně máma, na to už jsem vůbec nemohl přijít. Roger z koberce olizoval zbytky dortu. Když ho táta popadnul za kůži na krku a hodil ho do předsíně, zasyčel. Jas našťavaně odkráčela a práskla za sebou dveřmi svého pokoje. Zatímco táta uklízel nepořádek, stihl jsem sníst ještě jeden sendvič a tři další housky. Když sbíral zbytky Rosina pohoštění, třásl se mu ruce. Máma zírala na dort na koberci. *Je to všechno moje vina*, zamumlala. Zavrtěl jsem hlavou. *To on to rozlil, ne ty*, zašeptal jsem a ukázal na skvrnu od šťávy.

Táta hodil jídlo do odpadkového koše tak zprudka, že se zakymácel. Zase začal křičet. Bolely mě z toho uši, takže jsem vyběhl z kuchyně do Jasina pokoje. Seděla před zrcadlem a hrála si se svými růžovými vlasy. Dal jsem jí housku, kterou jsem měl schovanou pod tričkem. *Moc ti to sluší*, pochválil jsem ji a ona se z toho rozplakala. Holky jsou zvláštní.

Po oslavě máma všechno přiznala. Já a Jas jsme seděli u ní na posteli a poslouchali. Nebylo to těžké. Máma plakala. Táta řval. Jas si mohla oči vyplakat, ale já nic. *POMĚR*, opakoval táta pořád dokola, jako by mu to mohlo pomoci, aby to pochopil. Máma řekla: *Ty to nechápeš*, a táta odsekl: *Hádám, že Nigel jo*, a máma odvětila: *Líp než ty. Povídáme si. Poslouchá mě. Cítím se...* Ale táta ji přerušil hlasitými nadávkami.

Trvalo to celé věky. Začalo mi mravenčit v levé noze. Táta se ptal na stovky věcí. Máma začala vzlykat ještě víc. Táta jí řekl, že je *mrcha* a *lhářka* a že tohle je *třešnička na celém zatraceném dortu*, z čehož jsem dostal chuť na další housku.

Máma se snažila obhajovat. Táta ji vždycky překřičel. *Jako bychom si kvůli tobě nevytrpěli už dost*, zahřměl. Pláč najednou přestal. Máma řekla cosi, co jsme neslyšeli. *Co?* vyštěkl šokovaně táta. *Cos to řekla?*

Kroky v síni. Zase mámin hlas, tichý, přímo od Jasiných dveří. *Já už to nezvládnu*, opakovala a její hlas zněl, jako kdyby jí bylo tisíc let. Jas mě popadla za ruku. *Myslím, že bude lepší, když odejdu*. Jas mi tiskla ruku tak silně, že mě bolely prsty. *Lepší pro koho?* zeptal se táta. *Pro všechny*, odpověděla máma.

Teď byl s pláčem na řadě táta. Prosil mámu, aby zůstala. Omlouval se. Postavil se do vchodových dveří, ale máma mu řekla: *Jdi mi z cesty*. Táta prosil o ještě jednu šanci. Slíbil, že se bude víc snažit, fotky dá pryč, sežene si práci. Když máma vycházela ven, řekl: *Ztratil jsem Rose, nemůžu ztratit i tebe*. *Potřebujeme tě*, volal za ní a máma odpověděla: *Ne tolik, jako já potřebuju Nigela*. A pak odešla, takže táta praštil pěstí do zdi a zlomil si prst, a tak musel nosit čtyři týdny a tři dny obvaz.